Dec. 1885.

Man sett sig mått på de ämne
kära minnena, runnerne af
fallna kaffslotten, att här hjelpte
intet emmot att börja arbeta
på gamla viset, att återgå till
den gamla redskapen, men dock
kunde icke
med skärskärpt sinne för hvad
den nya lärdomen lemnade till,
och alla af sund och begripelig
för en hvar begriplig.
Våra Österiset, som lefvat sjelf
våra frukt var ju blott en
lögnens teckon — en gåta till skam.

Man började åter så och
plantera, sig ej vara för förnäm
att gå emot hjelpen
på den skala förenämna från det
håll, som ej lemnade det
tröga arbetet olönadt.

Vi tro oss nu lefva under

Skälen är haft gått
sedan denna ort liksom hela
världen för öfrigt, omgifvet
af den förvirrad, som orsakats af
den alltför mångsidiga tillström-
ning af rekvisit, som verkstäl-
lend upplysningen, tillämpade på
det praktiska lifvet framkallade,
i förstone
rekvisit, som tvärt af stor
och lodrätt
karaktär af arbetet kunde göra
gagnande eller åtminstone
skadeslösa.

Det personliga arbetet
väsen häfslång för beredande
af lycka och trefnad, tycktes så,
som varande ett omodernt,
gammaldags verktyg, som nu
kunde stökas undan bort i någon
gammalt leder.

De nya ~~idéer~~ lärorna talade väl, delegga om alla mänskliga mänskliga sällskaplighetens — skyldskapskärlek dödade medlidandet — talade om kamp för tillvaron, genom sammanstötning på papperet, till mer eller mindre lämpliga ändamål, kunna som man genom papperets flitiga användande hos förlorade penningar, pistolskärmen ~~såsom krediförmedlare~~ (dina rivalers medel, ej!) kunde mångdubbla sitt kapital, och (kunde) vinna sina önskningsgärd mål — att få lefva godt och lustigt, utan att, liksom skräddaren, hvilken ~~sjelf~~ hade lika ting att önska, ~~hela dagen~~ (hela dagen) tvingas riva på nålen (sitt)! ~~vidare~~ . . .

De nya idéerna, de flöjo (ström) kommande upp från

en okänd backstak.

För ett ögonblick upplyses allt af guldreflexer (allt framträdde) ett blandande skimmer — men blott för ett ögonblick . .

Skuggorna föllo ned och taket (var defekt, det brann det snart — och efter hårt, bekämpad blef det — kolsvart.

Medlidandekänslan, som följde (var stor — experimentet hade kraft dyra offer — men att pedanten bannbulla har det intet sagt, att (för mänskligt nekande) lockan (är ett nödvändigt förbrytningsmedel.

Den finska folkdiktens sägen också, som vi veta, att sorgen är (ängens) moder.

Man kann säga, att den

men tjudet förs sveda ikring
och följa melodiska omkring
på hvarandra, nog skarmes
orät derför och lyst — — —
hemlandstoner, de kännas nog
igen, de locka med förenderlig
magt.

Med dessa inledande
ord har man velat helsa
Eder välkomna till vårt
möte i dag.

Låt oss nu skåda om
ikring några reflekterande
uppgaser eller snarare realiser,
förekommande i svenska alla
mannas Gymnastikförbundets tid,
skrift för året.

Redigt hvad vi förnummit

att lära, det veta vi nog alle,
men må vi också stanna
inför den lärdomen — och
rättligen skola vi lånas på mån-
gahanda sätt för det huld, som
vi skänka åt dem, som af oss
bero.

Och derför — det öfvermättan
härliga att få, genom sjelfröfver-
vinnelse, likasom sjelf nitgå
i arbetet för förlossning af
den skapelse, hvarå för mänskan sjelf
nedvräkt förbannelse, arbetet
för att en dag finna Kreatorns
sucken förbytt till hvad i högre
mening maktesvar härkand glada
dikt på snabba vingar högt
i skyn!

Hvarje arbete — huru ringa det i uppriktighet
och för sig än må för mänskligt öga synas — för den Karaktär af det mål, hvarå det syftar.

Är målet högskattadt, är det arbetet i det ringa dock ett betydande arbete — det ringa frövet gaf det stora trädet och hvarje sekund dagg droppa för sig, hvarje stråle för sig, som solen spände af sin fullhet var dock mödosamt för att tusende träden med dess rika krona.

Vår förening, fastän i en aflägsen bygd och med ringa medel, är derföre ej att föraktas — annat än i den man, som den föraktar sig själf.

Några i det yttre tjenstlösa stor, verk äro derför ej mödosamtlösa, för att vår förening ej skall hafva. Gjort till förgäfves.

Vi hafva redan ett stort verk att utföra, en kvar inom sin egen barm, mot likgiltighet, mot okunnighet, mot lunk, löshet och obarmhärtighet och då mycket annat.

De reformsträfvanden, som på det sättet påbörjas, de komma nog i sinom tid med välsignelse i det yttre göra sig bemärkte.

Den anslagne strängen rör sig med sina strängsvängars blotta minsta helt begränsad kraft

werlden huru stort antal dessa
kan, för nöjes skull, på en gång
lyckas nedskjuta!

Af en liten notis om
Småfoglarnes betydelse inhemtas,
att en ägare nyligen från Them,
sent omkring, till Nya Zeeland,
haft att öfversända en tjugande
latt 1200 Småfoglar, mestar, alor
sparfvar, hänipliugar, finkar, stegs
likar med mera.

Sångargåfvan uppskattas väl
der, som annorstädes, men här
är det som hjälptroppen åt gärd
Bönderne, som de små skola
tjena, att åta upp mest möjligt
af maskar, dessa åkerfältens
svåra fiender.

En maning för oss att väl
låta att (varna . . på landsbygden,
att dem ej straffa.
Ingen slår bältet, träffar
djurplågaren i bröstet — och
en Lars Persson i verlden mindre
androm till plågeri och tjuvnagel!

× × ×

Som ett litet bidrag till
Herrens historia omtalas till
slut huruvida någon gick för
några tiotals år tillbaka, på en
af Jönköpings trottoarer och
dog i sällskap med en — Stare!
Man tager om man så kan
kan — tänke rnamma, Staren
lät sig fångas och togs, men
om upprepades ett pipiande: "akta
Carnegies Stare" — "akta Carnegies
Stare".

Hvad var nu annat att göra
än att låta den upperliga pojken —

byggnaden, älskade den upphetsade stare!

Februari-häftet börjar med förslaget till reformer vid krea, kassförslingen å järnväg.

Tyvärr är detta ett helkynnes, helkoft som ännu ej trängt ky i på oss; men nog ville vi gärna snarast möjligt få upplaga detsamma på vår fäderneängstliska.

Under Wandens tid lät oss omedelbart tillse att (vara) arma (det är något som vårar oss) får ej (fara) för mycket illa på fädernas tin och från sjö-halmarne —

Något "om älskat" är af praktisk natta och torde få föredragas: — — — — — — — —

Om något om Qvinnoafdelningen inom kv. Allm. Djurskydds föreningen i Stockholm: — — — — — —

I April-häftet omtalas en glädjande segen, som Djurskyddet vunnit i engelska Underhuset, der med 195 röster mot 40 den grym-ma dufsporten blifvit förbjuden. Vi veta, att denna sport består i att nedskjuta ända tio hundra (eller mera) dufvor på en (ögonblicket) eller det (duforna) de lemnat den fångslande blickdosan, hvars lock öppnats såsom för att erbjuda frihet, men i verkligheten — gifva (detta blygt) döden; till fångande och lidelsens näring hos slägten, som vet att telegrafen nästa ögonblick skall sprida ut öfver